



De vier zussen De Cock, die op TAZ in première gaan met hun eerste eigen voorstelling. © Sebastian Steveniers

INTERVIEW

Vier zussen maken samen theater over opgroeien in het gezin-De Cock: "Onze ouders wilden graag meedoen, maar dat mocht niet van ons"

Luna, Winter, Toulouse en Jules De Cock, dochters van Michael De Cock, debuteren met hun eigen voorstelling 'Vier zusters'. "Mocht een van ons de regie gedaan hebben, was het telkens een heel andere voorstelling geworden."

Wouter Hillaert

29 juli 2026 om 23:59

Luisteren

Delen

 Maak ons je Google-favoriet!

Je voelt toch wat premièrestress, wanneer de vier zussen elkaar twee dagen voor hun grote dag op Theater Aan Zee (TAZ) terugzien in Oostende. Toulouse (21) en Jules (19) zijn net terug van scoutskamp. Winter (23) was op trektocht in Marokko. En Luna (ei zo na 26) reisde mee met papa Michael De Cock, theatermaker en afscheidnemend directeur van de KVS, die in Avignon twee weken zijn solo *Alleen verbeelding* speelde.

Nog veel samen repeteren zat er dus niet in, de jongste tien dagen. "Dat heeft voor ruzies gezorgd, hoor!", floept Winter eruit. "Ja, wij mochten van de oudere zussen eerst niet mee op kamp", betogen Jules en Toulouse. "Wij waren gewoon bang voor hun stem, dat zij daar te veel zouden brullen", lacht Luna. "Maar uiteindelijk kwamen we overeen dat ze hun kamp konden afronden én nog mee mochten doen in de voorstelling!"

Het illustreert een beetje de sfeer onder de gezusters De Cock. Ze hebben het hart op de tong, zijn vier handen op één buik, maar hebben heel andere karakters. Ze ademen drama: alle vier zaten of zitten ze op de toneelschool, wel in andere opleidingen. Ze praten als één stroom, wonen nog samen onder één dak bij mama Sophie Derijcke, ook actrice, en hun jongere broer Sem. Eén nest waren ze dus al, nu zijn ze ook een collectief.

"We repeteerden eerst veel in de living, maar dat ging niet altijd goed", zegt Toulouse. "Daar raken we sneller in onze typische zussendynamiek, en minder in een collegiale werksfeer", vult Jules aan. "De ironie is wel dat ons stuk net daarover gaat", lacht Luna. "Het leverde extra materiaal op, maar het moest wel gezond blijven. Het verschrikkelijkste was een doorloop voor enkele coaches, die ontaardde in een echt fysiek gevecht tussen ons op scène. Zij vonden het geweldig en applaudisseerden zowaar! Sindsdien spreken we duidelijk af wanneer we beginnen en eindigen met spelen. Anders weten we niet of bepaalde steken echt zijn of niet."

Winter ziet vooral goeie kanten aan theater met je zussen. "Ik heb me nog nooit zo veilig gevoeld in repetities. Er hoeft maar één wenkbrauw omhoog te gaan en ik weet al wat iemand denkt of wil. Het klinkt misschien cringe, maar dankzij dit proces heb ik mezelf en ook jullie veel beter leren kennen. Ik ben nu echt een ander mens."



© Sebastian Steveniers

Vier zusters begon met een schoolproef van Toulouse, waarvoor zij toen ook haar zussen vroeg. Dat bleek zo leuk dat ze zin kregen in een volwaardige voorstelling, straks te zien op TAZ en de Zomer van Antwerpen. "Al van toen wij klein waren, maakten wij continu toneeltjes", lacht Jules. "Daar moest onze babysit dan verplicht naar kijken, soms urenlang. Dus ja, onze samenwerking is echt al lang bezig."

Wat krijgen we te zien? Jullie titel knipoogt naar Tsjechovs *Drie zusters*?

Toulouse: "Dat begon als een mop. Toen we tegen theatermensen zeiden dat we iets gingen maken als zussen, vroeg iedereen grappend of we dan Tsjechov zouden spelen. Dus gingen we dat stuk maar eens samen lezen. Het bleek erg veel raakpunten te hebben met wat wij wilden vertellen. Het gaat ook over zussen die vastzitten in dat ene huis en andere dromen hebben."

Winter: "De voorstelling gaat over ons, vier jonge vrouwen. Over opgroeien in een groot gezin en de dualiteit van op elkaar willen lijken, maar ook totaal niet, van elkaar wel of

niet kunnen loslaten. Eigenlijk sluit ze een hoofdstuk in ons leven af: je wordt samen groot, maar dan komt het punt van uit te vliegen, elk je eigen weg. Eerst wilden we het niet over onszelf hebben, maar onze pen zoog ons daar steeds weer naartoe. Tsjechov hielp om er geen louter egodocument van te maken. We hebben best veel gefictionaliseerd."

Jules: "Maar of we dan Tsjechov spelen of niet, kunnen we niet verklappen!"

Een rode draad is ook de scheiding van jullie ouders, een paar jaar terug?

Luna: "Ja, in elk gezin is dat een grote gebeurtenis met gevolgen voor iedereen. Wij maakten hetzelfde mee, maar ieder van ons ging daar heel anders mee om."

Winter: "Het grootste gevaar was dat wij ook elkaar dreigden te verliezen. Daar ben ik heel erg van geschrokken: hoe de scheiding ook tussen ons spanning creëerde."

Luna: "Al repeterend gingen we over dingen praten die daarvoor niet besproken werden. Misschien is het dus ook wel helend geweest."

Wat vinden zij van de voorstelling?

Winter: "Eigenlijk wilden ze graag meedoen, maar dat mocht niet van ons. Het is onze voorstelling. We hebben hen vooraf wel gerustgesteld: het wordt autofictie, niets persoonlijks!"

Luna: "Je voelt vooral dat ze er volledig achter staan en heel trots op ons zijn."



Jules: "Ze kwamen wel met grappige reacties na een doorloop die ze zagen. Mama zei dingen als 'Toulouse zou in het echt nooit zo reageren'. En papa zei gewoon: 'Dat en dat zou ik anders doen.' Hij kroop meteen in de rol van regisseur."

Delen jullie een artistieke visie?

Jules: "Nee, er zijn grote stijlverschillen."

Winter: "Mocht een van ons de regie hebben gedaan, was het telkens een heel andere voorstelling geworden. Ik hou meer van realistisch theater, gewoon zeggen wat je te zeggen hebt zonder zotte decors of zo. Jules denkt veel beeldender en fysieker, absurder ook. Ook qua aanpak zijn we anders. Ik ben iemand die een stuk tekst graag eerst helemaal afwerkt, anderen willen er liever meteen mee op de vloer. Soms botst dat wel."

Jules: "Luna wil ook altijd met Winter schrijven, niet met ons. Net als op vakantie, wanneer de kamers verdeeld moeten worden: 'Ik ga wel met Winter!'"

Is dit debuut de geboorte van een collectief?

Toulouse: "Dat zou leuk zijn, maar geen idee waarover onze volgende voorstelling dan zou moeten gaan."

Luna: "Een *showke* over onze eerste kindjes?"

Jules: "Nee, Luna! Ik ben 19, een eigen gezin ligt echt nog niet om de hoek. En ook nooit '*showke*' zeggen. Bah!"

Luna: "Oké, laten we dan samen uitdokteren wat we nog willen vertellen. Ik zeg ja!"

Hoe zou jullie gezelschap dan heten?

Winter: "Laten we niet over namen beginnen!"

Luna: "Ik ga voor 'Soeur nie zo'! Maar anderen dachten aan S.E.M, naar onze broer. Voor de Zomer van Antwerpen is het gewoon De Zussen geworden."

Winter: "Valt het op dat wij alle vier slecht zijn in keuzes maken? Op TAZ heet onze voorstelling *Schwe Schwes Schwester Schwestern*, maar op de Zomer *Vier zusters*. We

zijn de eeuwige twijfelaars. Dus als je een naam weet, graag! Dat wordt nog een drama."

Eigenlijk hebben jullie een strenge ouder nodig?

Winter: "Ja, we zijn gewoon te laks opgevoed." (*schatert*)

'Vier zusters' speelt van 31/7 tot 3/8 in Oostende en 5-16/8 op de Zomer van Antwerpen.

LEES OOK

Theater Aan Zee opent met 'wereldvoorstelling' Wavelength: "Het zal eerst nog veel slechter worden voor het beter wordt"



LEES OOK

Van een filosofische winkeldief tot geflikte agenten: tien tips voor Theater Aan Zee (waar u nog bij kan)



Cultuur en media

Podiumkunsten

Theater Aan Zee

Zomer van Antwerpen

Michael De Cock

[Fout gezien? Meld het ons hier](#)